

Arrest

nr. 95 418 van 18 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoeker en advocaat E. BARBIEUX loco advocaat B. SOENEN, van advocaat E. BARBIEUX loco advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor tweede verzoekster, en van attaché K. ALLEYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake eerste verzoeker, R.M., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit het dorp Prigorodnoye, gelegen in de Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie.

Uw echte naam zou niet R.M. zijn maar K.P.

Uw oom S.P. (OV 6.721.016) was een commandant onder de Tsjetsjeense rebellenleider G.

Bij het uitbreken van de tweede Tsjetsjeense oorlog sloot u zich aan bij de groep strijders onder leiding van uw oom.

In februari 2000 raakte u gewond bij gevechten in het dorp Komsomolskoye. Men slaagde er echter in om u te ontzetten naar een nabijgelegen dorp.

In mei 2000 dook u onder in Ingoesjetië.

Enkele maanden later huwde u met L.B. (OV 6.519.367). Uw echtgenote verhuisde naar Ingoesjetië maar u verbleef zelden thuis, uit schrik om opgepakt te worden omwille van uw deelname aan de oorlog. Sinds december 2000 beschikte u over een intern paspoort met een valse naam.

U bleef wel de (rebellengroepen van de) commandanten B. en G. logistiek ondersteunen.

U verplaatste zich in Ingoesjetië en Tsjetsjenië met uw vals intern paspoort.

In de winter van 2002 kwamen gemaskerde mannen naar uw woning in Nesterovkaya, op zoek naar u. Enkel uw echtgenote was op dat moment thuis. Dit gebeurde nogmaals begin mei 2003.

In 2005 of 2006 werd uw oom door de Tsjetsjeense president K. gedwongen om zich over te geven.

U en uw vrouw bleven in Ingoesjetië tot september 2007. Al die tijd bleef u de groep van G., die ondertussen zelf gedood was, steunen.

In september 2007 reisden u en uw vrouw via Rostov, Oekraïne en Wit-Rusland naar de Poolse grens. Daar vroegen u en uw vrouw samen met uw oom asiel aan.

U en uw echtgenote kregen er de subsidiaire beschermingsstatus, uw oom kreeg de vluchtelingenstatus.

In oktober 2009 verlieten jullie Polen omdat u zich bedreigd voelde door K.

U vroeg op 29 oktober 2009 asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Polen stemde in met de vraag tot terugname van u en uw gezin op 15 januari 2010. Hierop werd door de Dienst Vreemdelingenzaken aan u een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 24 juni 2010.

U gaf hieraan geen gevolg en vroeg op 23 juli 2010 opnieuw asiel aan.

Op 29 november 2010 vroeg uw oom ook asiel in België. Op 28 april 2011 werd zijn asielaanvraag geweigerd door het Commissariaat-generaal. Op 10 oktober 2011 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 68300)."

Eerste verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, R.M., luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context van Tsjetsjenië en Ingoesjetië dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal uw land van herkomst te hebben verlaten uit angst om gearresteerd te worden door de Russische of Tsjetsjeense veiligheidsdiensten voor uw deelname aan de tweede Tsjetsjeense oorlog. (CGVS 2 d.d.28/03/2012, p.4-5; CGVS 3 d.d.27/06/2012, p.3, 4) bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst vreest u opgesloten of gearresteerd te worden. (CGVS 1 d.d.02/03/2011, p.16)

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen aangaande de recente ontdekking door de ordediensten van de valse identiteit die u in Tsjetsjenië gebruikte, bezwaarlijk aannemelijk genoemd kunnen worden. (CGVS 3, p.3-4)

U zou sinds eind 2000 valse documenten op basis van deze identiteit hebben gebruikt om u te verplaatsen in Ingoesjetië en Tsjetsjenië. (CGVS 2, p.17)

U verklaarde op het laatste gehoor dat zij drie à vier maanden geleden uw vader confronteerden met uw alias. U vermoedt dat de ordediensten dit te weten zouden zijn gekomen via de registers van de dorpsraad (van uw dorp Prigorodnoye). (CGVS 3, p.4)

Het is weinig aannemelijk te noemen dat het de autoriteiten ruim tien jaar zou kosten om uit dergelijke officiële documenten, beschikbaar bij de lokale overheid in het dorp waar u geboren bent en uw naaste familie woont, te achterhalen dat u een alias gebruikte.

Geconfronteerd met deze vaststelling kon u geen afdoende verklaring bieden. (CGVS 3, p.11) Daarenboven verklaarde u dat u feit reeds wist ten tijde van uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal. (CGVS 3, p.17) U had van dit feit echter geen melding gemaakt tijdens dit gehoor.

Tijdens dit tweede gehoor werd u nochtans gevraagd of de autoriteiten ooit te weten zijn gekomen dat u de naam M. gebruikte. (CGVS 2, p.21) Er werd verder ook gevraagd naar nieuwe ontwikkelingen inzake uw asielrelaas, waarbij u wel verwees naar contacten met uw vader, maar niets zei over de ontdekking van uw alias door de ordediensten. (CGVS 2, p.4)

Gelet op het feit dat de door u verklaarde ontdekking van uw alias een zeer belangrijk aspect is, zowel voor uw asielrelaas zelf als voor de actualiteit van uw problemen, is het geenszins aannemelijk te noemen dat u hiervan geen melding zou maken indien deze feiten werkelijk gebeurd zouden zijn. Gevraagd naar een verklaring voor dit laatste, verklaarde u dat u het misschien vergeten was of dat u geen vraag in deze zin was gesteld. (CGVS 3, p.17)

Dit kan geenszins volstaan als verklaring.

Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij de belangrijke feiten inzake zijn asielrelaas zelf aanbrengt. Daarenboven werd aan u wel degelijk een vraag in deze zin gesteld tijdens het tweede gehoor. (supra)

Voorts kunnen ook uw verklaringen aangaande uw verblijf en uw activiteiten in de periode van mei 2000 tot uw vertrek in 2007 niet als aannemelijk beschouwd worden.

U verklaarde dat u sinds 2000 ondergedoken leefde in Ingoesjetië omdat u schrik had om gearresteerd te worden. Uit veiligheidsoverwegingen zou u zelfs slechts sporadisch thuis (in Ingoesjetië) zijn geweest. (CGVS 1, p.3-4; CGVS 3, p.9, 10) Daarnaast zou u sinds 2000 wel nog de rebellengroepen van A.B. en R.G. logistiek hebben geholpen. Zo zou u onder andere wapens, munitie, kleding en voeding voor de groepen van G. en A.B. aangekocht hebben (CGVS 2, p.16; CGVS 3, p.11-12) en zou u voor onderdak voor M.B. (neef van A.B.) hebben gezorgd als hij naar uw geboortedorp Prigorodnoye kwam. (CGVS 3, p.17) Daarnaast zou u M. en A.B. vaak bezocht hebben. (CGVS 2, p.16; CGVS 3, p.17)

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier toegevoegd werd, blijkt dat G. en A. en M.B. vooraanstaande en/of beruchte rebellencommandanten waren.

Daarenboven verklaarde u dat u zich vaak verplaatste in Ingoesjetië en Tsjetsjenië, waarbij u langs (mobiele) controleposten passeerde. (CGVS 2, p.17, 20) U ging zelfs nog geregeld naar uw geboortedorp Prigorodnoye (CGVS 2, p.15; CGVS 3, p.18), terwijl de autoriteiten u daar tot op de dag van vandaag zou zoeken (CGVS 2, p.20; CGVS 3, p.18) en daar ook na uw vertrek naar Ingoesjetië nog zuiveringsacties werden gehouden als informanten informatie hadden doorgegeven (CGVS 2, p.16).

Ten slotte bezocht u ook uw vrouw en kinderen nog thuis, en dit terwijl zij nog steeds in Nesterovkaya woonden, waar de autoriteiten u al twee maal gezocht hadden. (CGVS 3, p.10)

De door u verklaarde vrees om opgepakt te worden en al de maatregelen die u zou genomen hebben om ondergedoken te leven, vallen bezwaarlijk te rijmen met de risico's die u anderzijds nam door u vaak te verplaatsen in Tsjetsjenië en Ingoesjetië naar plaatsen waar het risico op arrestatie nog groter was, zij het om mensen te bezoeken (bv uw familie in Prigorodnoye, uw gezin in Nesterovkaya, Barayev in Alkhan-yurt) of om logistieke steun te bieden aan rebellengroepen van gekende commandanten.

U gaf immers zelf aan dat dergelijke verplaatsingen altijd risicovol waren. (CGVS 3, p.10)

Deze vaststelling ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Verder werden nog tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw oom met betrekking tot jullie vermeende problemen in Polen.

U verklaarde dat jullie een dag na jullie aankomst in het opvangcentrum bedreigd werden door enkele Tsjetsjenen. Eén van hen zou eerst op de deur van de kamer van uw oom geklopt hebben en hem gevraagd hebben om mee naar buiten te komen. Daarna zou hij op uw deur geklopt hebben en ook u meegevraagd hebben. Vervolgens zouden u en uw oom meegenomen zijn naar een uithoek van het terrein en er bedreigd zijn.

U verklaarde uitdrukkelijk dat zowel u als uw oom bedreigd werden. (CGVS 1, p.12)

Uw oom verklaarde voor het Commissariaat-generaal daarentegen dat dit voorval gebeurde ongeveer twee weken na jullie aankomst in het opvangcentrum. Volgens hem vroegen de Tsjetsjeense mannen alleen aan hem om mee naar buiten te gaan. Hij zou over de omheining hebben moeten klimmen en buiten het terrein met de Tsjetsjenen gepraat hebben.

U en de zoon van uw oom zouden pas later, toen deze discussie luidruchtig was geworden, naar buiten zijn gekomen. (P. S.- CGVS, p.9-10)

Uw oom kon geen verklaring bieden voor deze sterk uiteenlopende verklaringen. (P. S.- CGVS, p.12-13)

Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid betreffende het moment waarop dit incident plaatsgevonden zou hebben, verklaarde uw oom dat het mogelijk een misverstand betrof met de tolk maar hij bleef bij zijn verklaringen.

Dit kan geenszins de tegenstrijdigheid opheffen.

Betreffende de tegenstrijdigheid in verband met wie er mee naar buiten genomen werd, bleef uw oom erbij dat u na hem naar buiten kwam, al opperde hij dat u misschien had bedoeld dat u niet lang na hem naar buiten kwam. Dit verklaart echter niet de discrepantie tussen zijn verklaring als zou u naar buiten zijn gekomen omwille van het lawaai en uw stelling dat jullie samen naar buiten werden gebracht en samen bedreigd werden.

Deze tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielaanvraag.

U beweerde immers dat zowel u als uw oom in Polen bedreigd werden door mensen die voor Tsjetsjeens president K. (en dus ook voor Rusland) werken. Zij zouden jullie hebben willen dwingen om naar Tsjetsjenië terug te keren, volgens u om jullie daarna te arresteren of te doden. (CGVS 1, p.12, 13) Gelet op het feit dat de door u verklaarde vervolging in Tsjetsjenië van dezelfde actoren uit zou zijn gegaan, maakt dit incident integraal deel uit van uw vervolgingsproblemen. De vastgestelde tegenstrijdigheden ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat uw oom S.P. (minstens) in 2004 al een commandant was van een groep K. – troepen onder bevel van R.K., zoon van de pro-Moskou president A.K. en na diens overlijden achtereenvolgens vice-premier, premier en president.

Uit deze informatie blijkt dus dat uw oom al in 2004 overgelopen was van het kamp van de rebellen naar het kamp van de autoriteiten.

In eerste instantie wilde u hierover niet spreken tijdens het derde gehoor op het Commissariaat-generaal.

Pas na enig aandringen verklaarde u hierover dat uw oom gedwongen was om zich over te geven en dat de functie slechts een test van K. was. (CGVS 3, p.12, 13)

Uw verklaringen hierover zijn echter zeer vaag, en inconsistent met de verklaringen van uw oom en objectieve informatie. Zo kon u niet met zekerheid zeggen in welk jaar uw oom zich overgaf, als dacht u dat het misschien 2004, 2005 of 2006 was. (CGVS, p.12-13) Daarnaast verklaarde u dat het gezin van uw oom het slachtoffer werd van een bompakket. Dit pakket werd volgens u afgeleverd, niet door de K. maar door de rebellen, vóór uw oom zich overgaf. U voegde hierbij nog aan toe dat u dit van uw oom zelf vernam. (CGVS 3, p.15, 16) Zowel uw oom als zijn echtgenote situeerden dit incident echter in (juni of juli) 2005. Bovendien was dit volgens uw oom een ultimatum van de ordediensten opdat hij zou stoppen met het “verzet”. (P. S.- CGVS, p.4; B. D. – CGVS, p.10)

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid met betrekking tot de daders van de aanslag op uw oom, bleef u erbij dat uw verklaringen gebaseerd zijn op wat uw oom u vertelde.

Dit heft bijgevolg de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op.

Daarenboven zijn de verklaringen van u en uw oom niet te rijmen met voormelde informatie waaruit blijkt dat uw oom reeds in 2004 commandant bij de K. was. Immers, indien het bompakket inderdaad in 2005 was, zou dit betekenen dat uw oom toen al voor de K. werkte.

Dit is in tegenstrijd met uw verklaring als zou dit gebeurd zijn voor zijn overgave; en het is bovendien niet te rijmen met de verklaring van uw oom dat het een ultimatum was van de ordediensten om zich over te geven.

De vaststelling dat u belangrijke elementen ter zake niet met meer precisie kon weergeven, en er bovendien inconsistenties met objectieve informatie en de verklaringen van uw oom zijn, ondermijnt in

ernstige mate de door u weergegeven versie van de feiten als zou uw oom ernstig onder druk gezet zijn en ook na zijn overgave nog geïnterviewd zijn.

Gelet op het feit dat het veranderen van kamp van uw oom, een naar uw woorden bekend persoon (CGVS 3, p.13), mogelijk een belangrijke invloed had op uw eigen problemen, is het van groot belang om over hierover een correct beeld te hebben.

Er moet echter worden vastgesteld dat u tijdens de duur van de eerste twee gehoren bij het Commissariaat-generaal op geen enkel moment spontaan melding hebt gemaakt van het feit dat uw oom zou van kamp wisselde (van de rebellen naar de autoriteiten). Nochtans kan worden verwacht dat u dergelijke cruciaal element in uw asielrelaas spontaan zou vermelden.

Het feit dat u dit pas toegaf nadat u tijdens het gehoor werd geconfronteerd met objectieve informatie dat uw oom reeds in 2004 voor de autoriteiten ging werken, wijst erop dat u dit element - dat uw asielrelaas in een geheel ander daglicht stelt - hebt willen achterhouden.

Het belang hiervan wordt bovendien nog groter aangezien uit uw verklaring blijkt dat u na een mislukte aanhouding bij een algemene zuiveringsactie – geen arrestatie waarbij u het doel was – niets meer hebt meegemaakt tot aan uw vertrek uit de regio in september 2007 (CGVS 2, p.21), en dit terwijl uw echtgenote in Nesterovkaya bleef wonen en u dezelfde activiteiten bleef uitoefenen tot aan uw vertrek. Bovenstaande vaststellingen maken een correcter inschatting van de situatie echter niet mogelijk.

Er dient te worden besloten dat u door uw houding niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen.

Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vast te stellen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet in het geval van Tsjetsjenië en Ingoesjetië betreft ten slotte, dient op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, het volgende gesteld te worden:

In Tsjetsjenië is de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië wordt, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De Poolse verblijfskaarten van u en uw gezinsleden aan dat jullie in Polen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd. Zij bevatten echter geen informatie over de door u in Rusland of in Polen gekende problemen.

Uw Poolse verblijfskaart, uw intern paspoort, uw internationaal paspoort, uw rijbewijs, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw dochter Rayana vermelden de naam R.A.M. en/of de geboortedatum 20 juli

1980. U verklaarde hierover dat uw echte naam evenwel K.M.P. is en dat geboren bent op 6 oktober 1980. U zou deze valse identiteit hebben aangenomen in 2000 toen u een (ver)vals(t) intern paspoort kocht. (CGVS 1, p.3)

De overige documenten zouden zijn opgesteld op basis van dit paspoort. (CGVS 1, p.7-9)

U kan deze beweringen echter niet op objectieve wijze staven.

Het enige document dat u hebt waarop volgens u uw echte naam vermeld staat is een attest van gevolgd onderwijs (CGVS 1, p.3). Het attest vermeldt inderdaad P.K. Dit document wordt echter niet beschouwd als een officieel identiteitsdocument en bevat geen foto, zodat niet zonder meer kan worden gesteld dat het uw echte naam betreft.

Voormelde documenten bevatten bovendien geen informatie betreffende de door u gekende problemen in uw land van herkomst.

De Poolse verblijfskaarten van uw vrouw en kinderen, de geboorteaktes van uw kinderen, het intern en internationaal paspoort van uw echtgenote bevatten enkel gegevens betreffende hun identiteit die door mij niet in twijfel getrokken worden. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat niet nagegaan kan worden of de achternaam van uw dochter (M.) vals is omdat deze gebaseerd zou zijn op de naam in uw intern paspoort (CGVS, p.7-8).

Uw huwelijksakte werd via een tussenpersoon geregeld (CGVS 1, p.7), zodat niet zonder meer kan worden gesteld dat uw huwelijk officieel geregistreerd werd.

Het medisch attest opgesteld door een Belgische arts vermeldt een aantal medische problemen. De enige vermelde oorzaak is een "bomexplosie in 2000". Aangezien het attest de verdere omstandigheden niet preciseert, kan het uw verklaring als zou u in Komsomolskoye gewond zijn geraakt niet aantonen.

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake tweede verzoekster, L.B., luidt het asielrelaas als volgt:

U verklaart een Russisch staatsburger van gemengd Tsjetsjeens-Avaarse origine te zijn, afkomstig uit het dorp Prigorodnoye, gelegen in de Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. In augustus 2000 huwde u met K.P., alias R.M.

Uw man had gevochten bij de rebellen tijdens het tweede Tsjetsjeens conflict en was daarbij in februari 2000 gewond geraakt. Hij leefde ondergedoken in Ingoesjetië.

Na jullie huwelijk verhuisde u ook naar Ingoesjetië, meer bepaald het dorp Nesterovkaya. Uit veiligheidsoverwegingen kwam uw man zelden naar huis.

In de winter van 2002 kwamen gemaskerde mannen naar uw woning in Nesterovkaya, op zoek naar uw man. Dit gebeurde nogmaals in mei 2003.

In september 2007 reisden u en uw man via Rostov, Oekraïne en Wit-Rusland naar de Poolse grens. Daar vroegen jullie samen met de oom van uw man asiel aan. U en uw man kregen er de subsidiaire beschermingsstatus.

In oktober 2009 verlieten jullie Polen. U vroeg op 29 oktober 2009 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Polen stemde in met de vraag tot terugname van u en uw gezin op 15 januari 2010.

Hierop werd door de Dienst Vreemdelingenzaken aan u een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 24 juni 2010. U gaf hieraan geen gevolg en vroeg op 23 juli 2010 opnieuw asiel aan."

Tweede verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake tweede verzoekster, L.B., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot beroept. (CGVS d.d.28/03/2012, p.2-3)

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door mij besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak

van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context van Tsjetsjenië en Ingoesjetië dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal uw land van herkomst te hebben verlaten uit angst om gearresteerd te worden door de Russische of Tsjetsjeense veiligheidsdiensten voor uw deelname aan de tweede Tsjetsjeense oorlog. (CGVS 2 d.d.28/03/2012, p.4-5; CGVS 3 d.d.27/06/2012, p.3, 4) bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst vreest u opgesloten of gearresteerd te worden. (CGVS 1 d.d.02/03/2011, p.16)

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen aangaande de recente ontdekking door de ordediensten van de valse identiteit die u in Tsjetsjenië gebruikte, bezwaarlijk aannemelijk genoemd kunnen worden. (CGVS 3, p.3-4) U zou sinds eind 2000 valse documenten op basis van deze identiteit hebben gebruikt om u te verplaatsen in Ingoesjetië en Tsjetsjenië. (CGVS 2, p.17) U verklaarde op het laatste gehoor dat zij drie à vier maanden geleden uw vader confronteerden met uw alias. U vermoedt dat de ordediensten dit te weten zouden zijn gekomen via de registers van de dorpsraad (van uw dorp Prigorodnoye). (CGVS 3, p.4) Het is weinig aannemelijk te noemen dat het de autoriteiten ruim tien jaar zou kosten om uit dergelijke officiële documenten, beschikbaar bij de lokale overheid in het dorp waar u geboren bent en uw naaste familie woont, te achterhalen dat u een alias gebruikte. Geconfronteerd met deze vaststelling kon u geen afdoende verklaring bieden. (CGVS 3, p.11) Daarenboven verklaarde u dat u feit reeds wist ten tijde van uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal. (CGVS 3, p.17) U had van dit feit echter geen melding gemaakt tijdens dit gehoor. Tijdens dit tweede gehoor werd u nochtans gevraagd of de autoriteiten ooit te weten zijn gekomen dat u de naam Matashev gebruikte. (CGVS 2, p.21) Er werd verder ook gevraagd naar nieuwe ontwikkelingen inzake uw asielrelaas, waarbij u wel verwees naar contacten met uw vader, maar niets zei over de ontdekking van uw alias door de ordediensten. (CGVS 2, p.4) Gelet op het feit dat de door u verklaarde ontdekking van uw alias een zeer belangrijk aspect is, zowel voor uw asielrelaas zelf als voor de actualiteit van uw problemen, is het geenszins aannemelijk te noemen dat u hiervan geen melding zou maken indien deze feiten werkelijk gebeurd zouden zijn. Gevraagd naar een verklaring voor dit laatste, verklaarde u dat u het misschien vergeten was of dat u geen vraag in deze zin was gesteld. (CGVS 3, p.17) Dit kan geenszins volstaan als verklaring. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij de belangrijke feiten inzake zijn asielrelaas zelf aanbrengt. Daarenboven werd aan u wel degelijk een vraag in deze zin gesteld tijdens het tweede gehoor. (supra)

Voorts kunnen ook uw verklaringen aangaande uw verblijf en uw activiteiten in de periode van mei 2000 tot uw vertrek in 2007 niet als aannemelijk beschouwd worden. U verklaarde dat u sinds 2000 ondergedoken leefde in Ingoesjetië omdat u schrik had om gearresteerd te worden. Uit veiligheidsoverwegingen zou u zelfs slechts sporadisch thuis (in Ingoesjetië) zijn geweest. (CGVS 1, p.3-4; CGVS 3, p.9, 10) Daarnaast zou u sinds 2000 wel nog de rebellengroepen van A.B. en R.G. logistiek hebben geholpen. Zo zou u onder andere wapens, munitie, kleding en voeding voor de groepen van G. en A.B. aangekocht hebben (CGVS 2, p.16; CGVS 3, p.11-12) en zou u voor onderdak voor M.B. (neef van A.B.) hebben gezorgd als hij naar uw geboortedorp Prigorodnoye kwam. (CGVS 3, p.17) Daarnaast zou u M. en A.B. vaak bezocht hebben. (CGVS 2, p.16; CGVS 3, p.17) Uit informatie

waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier toegevoegd werd, blijkt dat G. en A. en M.B. vooraanstaande en/of beruchte rebellencommandanten waren. Daarenboven verklaarde u dat u zich vaak verplaatste in Ingoesjetië en Tsjetsjenië, waarbij u langs (mobiele) controleposten passeerde. (CGVS 2, p.17, 20) U ging zelfs nog geregeld naar uw geboortedorp Prigorodnoye (CGVS 2, p.15; CGVS 3, p.18), terwijl de autoriteiten u daar tot op de dag van vandaag zou zoeken (CGVS 2, p.20; CGVS 3, p.18) en daar ook na uw vertrek naar Ingoesjetië nog zuiveringsacties werden gehouden als informanten informatie hadden doorgegeven (CGVS 2, p.16). Ten slotte bezocht u ook uw vrouw en kinderen nog thuis, en dit terwijl zij nog steeds in Nesterovkaya woonden, waar de autoriteiten u al twee maal gezocht hadden. (CGVS 3, p.10) De door u verklaarde vrees om opgepakt te worden en al de maatregelen die u zou genomen hebben om ondergedoken te leven, vallen bezwaarlijk te rijmen met de risico's die u anderzijds nam door u vaak te verplaatsen in Tsjetsjenië en Ingoesjetië naar plaatsen waar het risico op arrestatie nog groter was, zij het om mensen te bezoeken (bv uw familie in Prigorodnoye, uw gezin in Nesterovkaya, Barayev in Alkhan-yurt) of om logistieke steun te bieden aan rebellengroepen van gekende commandanten. U gaf immers zelf aan dat dergelijke verplaatsingen altijd risicovol waren. (CGVS 3, p.10) Deze vaststelling ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Verder werden nog tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw oom met betrekking tot jullie vermeende problemen in Polen. U verklaarde dat jullie een dag na jullie aankomst in het opvangcentrum bedreigd werden door enkele Tsjetsjenen. Eén van hen zou eerst op de deur van de kamer van uw oom geklopt hebben en hem gevraagd hebben om mee naar buiten te komen. Daarna zou hij op uw deur geklopt hebben en ook u meegevraagd hebben. Vervolgens zouden u en uw oom meegenomen zijn naar een uithoek van het terrein en er bedreigd zijn. U verklaarde uitdrukkelijk dat zowel u als uw oom bedreigd werden. (CGVS 1, p.12) Uw oom verklaarde voor het Commissariaat-generaal daarentegen dat dit voorval gebeurde ongeveer twee weken na jullie aankomst in het opvangcentrum. Volgens hem vroegen de Tsjetsjeense mannen alleen aan hem om mee naar buiten te gaan. Hij zou over de omheining hebben moeten klimmen en buiten het terrein met de Tsjetsjenen gepraat hebben. U en de zoon van uw oom zouden pas later, toen deze discussie luidruchtig was geworden, naar buiten zijn gekomen. (P. S.- CGVS, p.9-10) Uw oom kon geen verklaring bieden voor deze sterk uiteenlopende verklaringen. (P. S.- CGVS, p.12-13) Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid betreffende het moment waarop dit incident plaatsgevonden zou hebben, verklaarde uw oom dat het mogelijk een misverstand betrof met de tolk maar hij bleef bij zijn verklaringen. Dit kan geenszins de tegenstrijdigheid opheffen. Betreffende de tegenstrijdigheid in verband met wie er mee naar buiten genomen werd, bleef uw oom erbij dat u na hem naar buiten kwam, al opperde hij dat u misschien had bedoeld dat u niet lang na hem naar buiten kwam. Dit verklaart echter niet de discrepantie tussen zijn verklaring als zou u naar buiten zijn gekomen omwille van het lawaai en uw stelling dat jullie samen naar buiten werden gebracht en samen bedreigd werden. Deze tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielaanvraag. U beweerde immers dat zowel u als uw oom in Polen bedreigd werden door mensen die voor Tsjetsjeens president K. (en dus ook voor Rusland) werken. Zij zouden jullie hebben willen dwingen om naar Tsjetsjenië terug te keren, volgens u om jullie daarna te arresteren of te doden. (CGVS 1, p.12, 13) Gelet op het feit dat de door u verklaarde vervolging in Tsjetsjenië van dezelfde actoren uit zou zijn gegaan, maakt dit incident integraal deel uit van uw vervolgingsproblemen. De vastgestelde tegenstrijdigheden ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat uw oom S.P. (minstens) in 2004 al een commandant was van een groep K. – troepen onder bevel van R.K., zoon van de pro-Moskou president A.K. en na diens overlijden achtereenvolgens vice-premier, premier en president. Uit deze informatie blijkt dus dat uw oom al in 2004 overgelopen was van het kamp van de rebellen naar het kamp van de autoriteiten. In eerste instantie wilde u hierover niet spreken tijdens het derde gehoor op het Commissariaat-generaal. Pas na enig aandringen verklaarde u hierover dat uw oom gedwongen was om zich over te geven en dat de functie slechts een test van K. was. (CGVS 3, p.12, 13) Uw verklaringen hierover zijn echter zeer vaag, en inconsistent met de verklaringen van uw oom en objectieve informatie. Zo kon u niet met zekerheid zeggen in welk jaar uw oom zich overgaf, als dacht u dat het misschien 2004, 2005 of 2006 was. (CGVS, p.12-13) Daarnaast verklaarde u dat het gezin van uw oom het slachtoffer werd van een bompakket. Dit pakket werd volgens u afgeleverd, niet door de K. maar door de rebellen, vóór uw oom zich overgaf. U voegde hierbij nog aan toe dat u dit van uw oom zelf vernam. (CGVS 3, p.15, 16) Zowel uw oom als zijn echtgenote situeerden dit incident echter in (juni of juli) 2005. Bovendien was dit volgens uw oom een ultimatum van de ordediensten opdat hij zou stoppen met het "verzet". (P. S.- CGVS, p.4; B. D. – CGVS, p.10) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid met betrekking tot de daders van de aanslag op uw oom, bleef u erbij dat uw verklaringen gebaseerd zijn op wat uw oom u vertelde. Dit heft bijgevolg de

vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Daarenboven zijn de verklaringen van u en uw oom niet te rijmen met voormelde informatie waaruit blijkt dat uw oom reeds in 2004 commandant bij de K. was. Immers, indien het bompakket inderdaad in 2005 was, zou dit betekenen dat uw oom toen al voor de K. werkte. Dit is in tegenstrijd met uw verklaring als zou dit gebeurd zijn voor zijn overgave; en het is bovendien niet te rijmen met de verklaring van uw oom dat het een ultimatum was van de ordediensten om zich over te geven. De vaststelling dat u belangrijke elementen ter zake niet met meer precisie kon weergeven, en er bovendien inconsistenties met objectieve informatie en de verklaringen van uw oom zijn, ondermijnt in ernstige mate de door u weergegeven versie van de feiten als zou uw oom ernstig onder druk gezet zijn en ook na zijn overgave nog gevisieerd zijn.

Gelet op het feit dat het veranderen van kamp van uw oom, een naar uw woorden bekend persoon (CGVS 3, p.13), mogelijk een belangrijke invloed had op uw eigen problemen, is het van groot belang om over hierover een correct beeld te hebben. Er moet echter worden vastgesteld dat u tijdens de duur van de eerste twee gehoren bij het Commissariaat-generaal op geen enkel moment spontaan melding hebt gemaakt van het feit dat uw oom zou van kamp wisselde (van de rebellen naar de autoriteiten). Nochtans kan worden verwacht dat u dergelijke cruciaal element in uw asielrelaas spontaan zou vermelden. De feit dat u dit pas toegaf nadat u tijdens het gehoor werd geconfronteerd met objectieve informatie dat uw oom reeds in 2004 voor de autoriteiten ging werken, wijst erop dat u dit element - dat uw asielrelaas in een geheel ander daglicht stelt - hebt willen achterhouden. Het belang hiervan wordt bovendien nog groter aangezien uit uw verklaring blijkt dat u na een mislukte aanhouding bij een algemene zuiveringsactie – geen arrestatie waarbij u het doel was – niets meer hebt meegemaakt tot aan uw vertrek uit de regio in september 2007 (CGVS 2, p.21), en dit terwijl uw echtgenote in Nesterovkaya bleef wonen en u dezelfde activiteiten bleef uitoefenen tot aan uw vertrek. Bovenstaande vaststellingen maken een correcter inschatting van de situatie echter niet mogelijk.

Er dient te worden besloten dat u door uw houding niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vast te stellen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet in het geval van Tsjetsjenië en Ingoesjetië betreft ten slotte, dient op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, het volgende gesteld te worden:

In Tsjetsjenië is de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië wordt, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De Poolse verblijfskaarten van u en uw gezinsleden aan dat jullie in Polen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd. Zij bevatten echter geen informatie over de door u in Rusland of in Polen gekende problemen. Uw Poolse verblijfskaart, uw intern paspoort, uw internationaal paspoort, uw rijbewijs, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw dochter R. vermelden de naam R.A.M. en/of de geboortedatum 20 juli 1980. U verklaarde hierover dat uw echte naam evenwel K.M.P. is en dat geboren bent op 6 oktober 1980. U zou deze valse identiteit hebben aangenomen in 2000 toen u een (ver)vals(t) intern paspoort kocht. (CGVS 1, p.3) De overige documenten zouden zijn opgesteld op basis van dit paspoort. (CGVS 1, p.7-9) U kan deze beweringen echter niet op objectieve wijze staven. Het enige document dat u hebt waarop volgens u uw echte naam vermeld staat is een attest van gevolgd onderwijs (CGVS 1, p.3). Het attest vermeldt inderdaad P.K. Dit document wordt echter niet beschouwd als een officieel identiteitsdocument en bevat geen foto, zodat niet zonder meer kan worden gesteld dat het uw echte naam betreft. Voormelde documenten bevatten bovendien geen informatie betreffende de door u gekende problemen in uw land van herkomst. De Poolse verblijfskaarten van uw vrouw en kinderen, de geboorteaktes van uw kinderen, het intern en internationaal paspoort van uw echtgenote bevatten enkel gegevens betreffende hun identiteit die door mij niet in twijfel getrokken worden. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat niet nagegaan kan worden of de achternaam van uw dochter (M.) vals is omdat deze gebaseerd zou zijn op de naam in uw intern paspoort (CGVS, p.7-8). Uw huwelijksakte werd via een tussenpersoon geregeld (CGVS 1, p.7), zodat niet zonder meer kan worden gesteld dat uw huwelijk officieel geregistreerd werd. Het medisch attest opgesteld door een Belgische arts vermeldt een aantal medische problemen. De enige vermelde oorzaak is een "bomexplosie in 2000". Aangezien het attest de verdere omstandigheden niet preciseerd, kan het uw verklaring als zou u in Komsomolskoye gewond zijn geraakt niet aantonen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers roepen in hun verzoekschrift van 22 augustus 2012 een schending in van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) in, alsook een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers sommen de vaststellingen op van de commissaris-generaal op basis waarvan hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend en verklaren dat ze het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissingen.

Met betrekking tot de recente ontdekking door de ordediensten van de valse identiteit van eerste verzoeker in Tsjetsjenië, wat door de commissaris-generaal als onaannemelijk wordt afgedaan omdat het ondenkbaar is dat de autoriteiten er tien jaar over zouden doen om het gebruik van een alias door de eerste verzoeker te achterhalen via de lokale overheid in het dorp, merkt eerste verzoeker op dat (zie het verzoekschrift, p. 5) "hij tot op heden niet precies weet op welke manier de autoriteiten het gebruik van zijn alias zijn te weten gekomen" en benadrukt dat hij louter in de veronderstelling was dat de ordediensten dit te weten zijn gekomen via de dorpsraad, waarvoor hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens zijn derde verhoor op het Commissariaat-generaal.

Eerste verzoeker laat gelden dat op het ogenblik dat zijn vader geconfronteerd werd met het feit dat de autoriteiten op de hoogte waren van het gebruik van een alias, deze autoriteiten uiteraard niet hebben meegedeeld op welke manier ze dit achterhaald hadden.

Verzoekers stellen dat (zie het verzoekschrift, p. 5) "omwille van het feit dat tijdens het verhoor bij het Commissariaat-Generaal expliciet werd gevraagd op welke manier ze zouden te weten zijn gekomen dat de eerste verzoeker een vals paspoort heeft, de eerste verzoeker zijn eigen vermoeden uit de doeken (heeft) gedaan".

Ze wijzen erop dat eerste verzoeker niet zeker is dat dit vermoeden, met name zijn persoonlijke veronderstelling, overeenstemt met de realiteit, terwijl er in de bestreden beslissing vanuit gegaan wordt dat eerste verzoeker zijn veronderstelling als de realiteit naar voren brengt.

Ze stellen dienaangaande (zie het verzoekschrift, p. 5) "dat het vermoeden van de eerste verzoeker weinig aannemelijk zou zijn, tot daar aan toe, doch een eigen persoonlijke, weinig aannemelijke veronderstelling kan bezwaarlijk in die mate in rekening gebracht worden teneinde iemand zijn geloofwaardigheid te ondermijnen."

Verzoekers menen dat het gegeven dat eerste verzoeker hierover niet gesproken heeft tijdens het tweede verhoor op het Commissariaat-generaal, evenmin als argument kan worden gebruikt om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken.

Een verhoor op het Commissariaat-generaal kan volgens verzoekers worden vergeleken met een mondeling examen, waarbij open vragen worden gesteld. Ze merken op dat (zie het verzoekschrift, p. 6) *“na een dergelijk examen een student altijd het gevoel (heeft) dat hij iets te kort heeft verteld, dat hij een belangrijk element heeft vergeten te vertellen.”*

Verzoekers voeren aan dat eerste verzoeker na het tweede verhoor ook in dat geval verkeerde, en dit nieuwe element in zijn asielaanvraag dus niet opzettelijk verzwegen heeft, maar het gevolg was van een vergetelheid.

Hoewel ze toegeven dat het een belangrijk element in het asielaanvraag betreft, wijzen verzoekers erop dat de vele vragen veel concentratie vergen van de asielzoeker en er maar al te vaak toe leiden dat bepaalde zaken de kandidaat-vluchteling ontgaan.

Ze stellen dat eerste verzoeker pas na het tweede verhoor heeft beseft dat hij dit aspect niet verteld had en daarom dit spontaan heeft verteld tijdens zijn derde verhoor.

Waar in de bestreden beslissing aangaande eerste verzoeker wordt besloten dat diens vrees moeilijk te rijmen valt met de risico's die hij zou hebben genomen door zijn vele verplaatsingen in Tsjetsjenië en Ingoesjetië en door zijn familie te bezoeken, wijst eerste verzoeker erop dat hij gedurende de jaren vóór zijn vertrek uit zijn land van herkomst, uitermate voorzichtig was en dat hij meende dat het veiliger was om zich veel te verplaatsen, eerder dan lange tijd op één plaats te verblijven; hij stelt dat hij toen immers nog steeds rebellen-groeperingen steunde en 'was/is' tot op heden een gezocht persoon.

Verzoekers verklaren dienaangaande (zie het verzoekschrift, p. 6): *“dat de eerste verzoeker gezocht werd, kon hem er echter niet van weerhouden om heel sporadisch zijn familie en gezin te bezoeken. Bij deze bezoeken was de eerste verzoeker uitermate voorzichtig, kwam hij onopvallend naar huis, bleef hij slechts een korte tijd en verdween opnieuw als een dief in de nacht (sic).”*

Verzoekers wijzen erop dat ondanks de risico's, de korte bezoeken voor de eerste verzoeker emotioneel heel belangrijk waren en dat het ondergedoken leven en het gescheiden zijn van zijn familie hem lastig vielen, dat niettegenstaande de gevaren, hij bijgevolg “graag” het risico nam teneinde zich emotioneel op te laden door zijn familie te bezoeken.

Voor wat betreft de tegenstrijdigheid tussen de verklaring van eerste verzoeker en diens oom omtrent de bedreiging in Polen, merken verzoekers op dat eerste verzoeker tijdens de verhoren op het Commissariaat-generaal niet met deze 'vermeende' tegenstrijdigheid werd geconfronteerd en aldus niet de mogelijkheid heeft gehad om een verklaring te geven.

Wat betreft het tijdstip waarop de bedreiging in Polen plaatsvond, merkt eerste verzoeker op dat hij pas heel recent in het opvangcentrum was aangekomen toen de Tsjetsjenen zowel hem als zijn oom bedreigden. Verzoekers stellen dat (zie het verzoekschrift, p. 7) *“of het nu effectief de dag na hun aankomst was, daarvoor de eerste verzoeker zijn hand niet in het vuur (durft) te steken (gelet op het lange tijdsverloop durft de eerste verzoeker zich dit niet met 100% zekerheid over uitspreken), maar het was alvast kort na hun aankomst.”*

Eerste verzoeker volhardt dat hij, zoals zijn oom, door deze personen van Tsjetsjeense origine eveneens bedreigd werd.

Tegen het argument van de commissaris-generaal dat de verklaringen van eerste verzoeker aangaande de overstap van zijn oom naar het kamp van de autoriteiten vaag en inconsistent zouden zijn, brengen verzoekers in dat (zie het verzoekschrift, p. 7) *“het jaar in hetwelk de oom van de eerste verzoeker zich heeft overgegeven, de eerste verzoeker zich niet precies (kan) herinneren”*, waarvoor ze enig begrip vragen.

Wat betreft het bompakket dat aan de oom van eerste verzoeker werd bezorgd, formuleren verzoekers dezelfde opmerking, daar volgens hen juist omwille van de vele moeilijkheden, het niet eenvoudig is om de incidenten correct chronologisch te situeren.

Ze stellen dat het bompakket niet bedoeld was voor eerste verzoeker, die daar 'in se' niets mee te maken had; hetgeen de eerste verzoeker hierover verteld heeft, heeft hij van zijn oom vernomen. Verzoekers menen dat (zie het verzoekschrift, p. 7) *“niet genegeerd (mag) worden, indien een verhaal wordt doorverteld, dat iedere persoon eigen nuances, eigen veronderstellingen toevoegt”* en besluiten dat (zie het verzoekschrift, p. 7) *“in casu dit naar alle waarschijnlijkheid de oorzaak van de verschillende verklaringen (is)”*

Aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en Ingoesjetië stellen verzoekers dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat deze republieken veilig zijn en dat er geen gevaar is voor de burgerbevolking en dat de commissaris-generaal de veiligheidssituatie enkel en alleen in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoordeelt en daarbij uit het oog verliest dat burgers het risico lopen op mensonwaardige en vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers wijzen op objectieve informatie aangaande de veiligheidssituatie in de deelrepublieken.

Ze verwijzen naar informatie vermeld in het Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van januari 2012, waarin sprake is van het feit dat het

geweld in Tsjetsjenië weer oplaait, er frequent onwettige ontvoeringen en verdwijningen plaatsvinden waarvoor K. verantwoordelijk is, er aanslagen gebeuren en voortdurende angst bij de burgers heerst. Verzoekers verwijzen tevens naar een rapport van de U.S. Department of State waarin dezelfde problematieken worden aangehaald, alsook naar een rapport van "Amnesty International" waarin de veiligheidssituatie en de vele mensenrechtenschendingen worden aangekaart. Verzoekers citeren het persbericht van dit rapport en stellen dat burgers bijgevolg wel degelijk een reëel risico kennen op schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers besluiten dat verregaande mensenrechtenschendingen zowel in Tsjetsjenië als in Ingoesjetië voorkomen, dat mensen erop onmenselijke en vernederende wijze worden behandeld en dat ze bij terugkeer naar hun land van herkomst heel waarschijnlijk zullen worden blootgesteld aan mensenrechtenschendingen en ze in een menonwaardige situatie zullen terechtkomen.

Verzoekers vragen aan de Raad om de bestreden beslissingen te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens om aan hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien tweede verzoekster, L.B., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielaanvraag van eerste verzoeker, R.M., de Raad enkel ingaat op het aanvraag van deze laatste.

2.3. De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (B.S. 4 oktober 1953).

Luidens artikel 1, A (2) van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme

interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekers of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekers de bescherming van dit land niet kunnen invoeren of indien zij geldige redenen aanvoeren om te weigeren er zich op te beroepen.

De omstandigheid dat de verzoekers in een “veilig derde land” dan wel in een “eerste land van asiel” hebben verbleven of beschikken over een “reëel vestigingsalternatief”, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze begrippen vinden immers geen grondslag in de interne regelgeving.

De Raad wijst er evenwel op dat, zo de verzoekers in een ander land erkend werden als vluchteling, ze geen rechtstreeks belang kunnen doen gelden om hun asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken, tenzij ze ten aanzien van dat ander land vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kunnen doen gelden.

Zo aan hen in een andere lidstaat de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, kunnen de verzoekers geen rechtstreeks belang doen gelden om deze status in België toegekend te zien, tenzij ze ten aanzien van die andere lidstaat vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kunnen doen gelden.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid.

Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. De commissaris-generaal oordeelde in zijn beslissing dat eerste verzoeker onaannemelijke verklaringen aflegde omtrent de recente ontdekking van zijn valse identiteit door de ordediensten in zijn land van herkomst: *“U zou sinds eind 2000 valse documenten op basis van deze identiteit hebben gebruikt om u te verplaatsen in Ingoesjeti en Tsjetsjenië. (CGVS 2, p.17) U verklaarde op het laatste gehoor dat zij drie à vier maanden geleden uw vader confronteerden met uw alias.*

U vermoedt dat de ordediensten dit te weten zouden zijn gekomen via de registers van de dorpsraad (van uw dorp Prigorodnoye). (CGVS 3, p.4)

Het is weinig aannemelijk te noemen dat het de autoriteiten ruim tien jaar zou kosten om uit dergelijke officiële documenten, beschikbaar bij de lokale overheid in het dorp waar u geboren bent en uw naaste familie woont, te achterhalen dat u een alias gebruikte.

Geconfronteerd met deze vaststelling kon u geen afdoende verklaring bieden. (CGVS 3, p.11) Daarenboven verklaarde u dat u feit reeds wist ten tijde van uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal. (CGVS 3, p.17)

U had van dit feit echter geen melding gemaakt tijdens dit gehoor. Tijdens dit tweede gehoor werd u nochtans gevraagd of de autoriteiten ooit te weten zijn gekomen dat u de naam M. gebruikte. (CGVS 2, p.21) Er werd verder ook gevraagd naar nieuwe ontwikkelingen inzake uw asielrelaas, waarbij u wel verwees naar contacten met uw vader, maar niets zei over de ontdekking van uw alias door de ordediensten. (CGVS 2, p.4)

Gelet op het feit dat de door u verklaarde ontdekking van uw alias een zeer belangrijk aspect is, zowel voor uw asielrelaas zelf als voor de actualiteit van uw problemen, is het geenszins aannemelijk te noemen dat u hiervan geen melding zou maken indien deze feiten werkelijk gebeurd zouden zijn. Gevraagd naar een verklaring voor dit laatste, verklaarde u dat u het misschien vergeten was of dat u geen vraag in deze zin was gesteld. (CGVS 3, p.17)

Dit kan geenszins volstaan als verklaring. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij de belangrijke feiten inzake zijn asielrelaas zelf aanbrengt. Daarenboven werd aan u wel degelijk een vraag in deze zin gesteld tijdens het tweede gehoor. (supra)".

Eerste verzoeker verklaart dat hij niet weet op welke manier de ordediensten het gebruik van zijn alias te weten zijn gekomen, dat deze laatsten dat uiteraard niet hebben meegedeeld toen ze zijn vader met dit alias confronteerden; hij stelt dat zijn verklaringen hieromtrent op het Commissariaat-generaal louter eigen veronderstellingen betreffen.

Hij erkent dat dit vermoeden niet aannemelijk kan lijken, maar stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 6) *“een eigen persoonlijke, weinig aannemelijke veronderstelling bezwaarlijk in die mate in rekening (kan) gebracht worden teneinde zijn geloofwaardigheid te ondermijnen.”*

Verzoekers menen dat het feit dat eerste verzoeker hierover niet gesproken heeft tijdens het tweede verhoor evenmin als argument kan worden gebruikt om diens geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Verzoekers voeren aan dat het om een vergetelheid gaat, dat (zie het verzoekschrift, p. 6) *“ook al gaat het om een belangrijk element in zijn asielrelaas, de vele vragen veel concentratie (vergen) en er maar al te vaak toe (leiden) dat bepaalde zaken de kandidaat-vluchteling ontgaan”* en dat eerste verzoeker na zijn tweede verhoor beseftte dat hij dit aspect niet verteld had en omwille van die reden dit spontaan vermeldde tijdens zijn derde verhoor.

De Raad merkt vooreerst op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht er dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekers het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Daargelaten de vaststelling dat enkel het vermoeden van eerste verzoeker over hoe de autoriteiten zijn alias ontdekten, er niet toe kan leiden dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, wijst de Raad erop dat verzoekers geen verklaring bieden voor de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheid in de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoeker.

Wanneer deze tijdens het verhoor op 28 maart 2012 op het Commissariaat-generaal gevraagd wordt (zie het desbetreffend verhoorverslag, p. 21) of de autoriteiten er nooit zijn achter gekomen dat hij de naam M. gebruikte, antwoordt eerste verzoeker: *“Ik wist dat als ik door de politie zou worden aangehouden, dan konden ze dat te weten komen. En dit pp. heeft mij gered.”*

Tijdens het verhoor op 27 juni 2012, verklaart eerste verzoeker echter (zie het verhoorverslag, p. 3): *“bovendien weten ze nu ook perfect dat ik in het bezit ben van vals pp. Het draait nu nog steeds rond dat valse pp.”* en gevraagd of hij weet dat de autoriteiten weten dat hij een vals paspoort heeft, of dit slechts een vermoeden van hem is, antwoordt eerste verzoeker (zie het verhoorverslag van 27 juni 2012, p. 4): *“Ik weet het heel zeker, omdat tijdens het verhoor van mijn vader vroegen wie is nu M., hij is toch P. (...) Ze verhoorden hem om te weten te komen over mijn verblijfplaats. En waarom ik ben gevlucht. Hoe het kwam dat het beeld op de foto niet overeenkwam met de mens. Ze vroegen “het is toch de foto van K., waarom staat er een andere naam bij?”*

De commissaris-generaal wees er in de bestreden beslissing overigens terecht op dat ook wanneer eerste verzoeker tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd of er nog

nieuwe ontwikkelingen waren aangaande zijn asielrelaas, hij wel verwees naar de contacten met zijn vader, maar geen melding maakte over de ontdekking van zijn alias door de ordediensten.

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag echter worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

De verklaring van eerste verzoeker dat hij dit vergeten te zeggen was tijdens het tweede verhoor en dit aspect daarom spontaan vermeldde tijdens zijn derde verhoor, betreft een loutere post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om de tegenstrijdigheid tussen zijn opeenvolgende verklaringen alsnog te vergoelijken.

De commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat *“Gelet op het feit dat de door u verklaarde ontdekking van uw alias een zeer belangrijk aspect is, zowel voor uw asielrelaas zelf als voor de actualiteit van uw problemen, is het geenszins aannemelijk te noemen dat u hiervan geen melding zou maken indien deze feiten werkelijk gebeurd zouden zijn.*

Gevraagd naar een verklaring voor dit laatste, verklaarde u dat u het misschien vergeten was of dat u geen vraag in deze zin was gesteld. (CGVS 3, p.17)

Dit kan geenszins volstaan als verklaring.

Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij de belangrijke feiten inzake zijn asielrelaas zelf aanbrengt.

Daarenboven werd aan u wel degelijk een vraag in deze zin gesteld tijdens het tweede gehoor. (supra)”.

Verder oordeelde de commissaris-generaal dat de vrees van eerste verzoeker moeilijk te rijmen valt met de risico's die deze heeft genomen door zijn vele verplaatsingen in Tsjetsjenië en Ingoesjetië en ook door familie te bezoeken: *“Uit veiligheidsoverwegingen zou u zelfs slechts sporadisch thuis (in Ingoesjetië) zijn geweest. (CGVS 1, p.3-4; CGVS 3, p.9, 10) Daarnaast zou u sinds 2000 wel nog de rebellengroepen van A.B. en R.G. logistiek hebben geholpen. Zo zou u onder andere wapens, munitie, kleding en voeding voor de groepen van G. en A.B. aangekocht hebben (CGVS 2, p.16; CGVS 3, p.11-12) en zou u voor onderdak voor M.B. (neef van A.B.) hebben gezorgd als hij naar uw geboortedorp Prigorodnoye kwam. (CGVS 3, p.17) Daarnaast zou u M. en A.B. vaak bezocht hebben. (CGVS 2, p.16; CGVS 3, p.17) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier toegevoegd werd, blijkt dat G. en A. en M.B. vooraanstaande en/of beruchte rebellencommandanten waren. Daarenboven verklaarde u dat u zich vaak verplaatste in Ingoesjetië en Tsjetsjenië, waarbij u langs (mobiele) controleposten passeerde. (CGVS 2, p.17, 20) U ging zelfs nog geregeld naar uw geboortedorp Prigorodnoye (CGVS 2, p.15; CGVS 3, p.18), terwijl de autoriteiten u daar tot op de dag van vandaag zou zoeken (CGVS 2, p.20; CGVS 3, p.18) en daar ook na uw vertrek naar Ingoesjetië nog zuiveringsacties werden gehouden als informanten informatie hadden doorgegeven (CGVS 2, p.16). Ten slotte bezocht u ook uw vrouw en kinderen nog thuis, en dit terwijl zij nog steeds in Nesterovkaya woonden, waar de autoriteiten u al twee maal gezocht hadden. (CGVS 3, p.10) De door u verklaarde vrees om opgepakt te worden en al de maatregelen die u zou genomen hebben om ondergedoken te leven, vallen bezwaarlijk te rijmen met de risico's die u anderzijds nam door u vaak te verplaatsen in Tsjetsjenië en Ingoesjetië naar plaatsen waar het risico op arrestatie nog groter was, zij het om mensen te bezoeken (bv uw familie in Prigorodnoye, uw gezin in Nesterovkaya, Barayev in Alkhan-yurt) of om logistieke steun te bieden aan rebellengroepen van gekende commandanten. U gaf immers zelf aan dat dergelijke verplaatsingen altijd risicovol waren. (CGVS 3, p.10) Deze vaststelling ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas.”*

Eerste verzoeker benadrukt dat hij gedurende de jaren vóór zijn vertrek erg voorzichtig handelde en dat hij het veiliger vond om zich veel te verplaatsen dan lange tijd op één plaats te verblijven. Er wordt nog op gewezen dat eerste verzoeker nog steeds de rebellengroeperingen steunde en gezocht werd, maar dit hem er niet van kon weerhouden heel sporadisch zijn familie en gezin te bezoeken gezien zijn onderduiken en gescheiden leven hem zwaar vielen en hij zich emotioneel kon opladen door deze korte bezoeken.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De Raad beaamt aldus bovenstaande motivering.

De commissaris-generaal merkte in de bestreden beslissing ook op dat de verklaringen van eerste verzoeker aangaande de overstap van zijn oom naar het kamp van de autoriteiten, vaag en inconsistent zijn: *“Voorts dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat uw oom S.P. (minstens) in 2004 al een commandant was van een groep K. – troepen onder bevel van R.K., zoon van de pro-Moskou president A.K. en na diens overlijden achtereenvolgens vice-premier, premier en president.*

Uit deze informatie blijkt dus dat uw oom al in 2004 overgelopen was van het kamp van de rebellen naar het kamp van de autoriteiten.

In eerste instantie wilde u hierover niet spreken tijdens het derde gehoor op het Commissariaat-generaal.

Pas na enig aandringen verklaarde u hierover dat uw oom gedwongen was om zich over te geven en dat de functie slechts een test van K. was. (CGVS 3, p.12, 13) Uw verklaringen hierover zijn echter zeer vaag, en inconsistent met de verklaringen van uw oom en objectieve informatie. Zo kon u niet met zekerheid zeggen in welk jaar uw oom zich overgaf, als dacht u dat het misschien 2004, 2005 of 2006 was. (CGVS, p.12-13)

Daarnaast verklaarde u dat het gezin van uw oom het slachtoffer werd van een bompakket. Dit pakket werd volgens u afgeleverd, niet door de K. maar door de rebellen, vóór uw oom zich overgaf. U voegde hierbij nog aan toe dat u dit van uw oom zelf vernam. (CGVS 3, p.15, 16)

Zowel uw oom als zijn echtgenote situeerden dit incident echter in (juni of juli) 2005. Bovendien was dit volgens uw oom een ultimatum van de ordediensten opdat hij zou stoppen met het “verzet”. (P. S.–CGVS, p.4; B. D. – CGVS, p.10)

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid met betrekking tot de daders van de aanslag op uw oom, bleef u erbij dat uw verklaringen gebaseerd zijn op wat uw oom u vertelde.

Dit heft bijgevolg de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op.

Daarenboven zijn de verklaringen van u en uw oom niet te rijmen met voormelde informatie waaruit blijkt dat uw oom reeds in 2004 commandant bij de K. was. Immers, indien het bompakket inderdaad in 2005 was, zou dit betekenen dat uw oom toen al voor de K. werkte.

Dit is in tegenstrijd met uw verklaring als zou dit gebeurd zijn voor zijn overgave; en het is bovendien niet te rijmen met de verklaring van uw oom dat het een ultimatum was van de ordediensten om zich over te geven.

De vaststelling dat u belangrijke elementen ter zake niet met meer precisie kon weergeven, en er bovendien inconsistenties met objectieve informatie en de verklaringen van uw oom zijn, ondermijnt in ernstige mate de door u weergegeven versie van de feiten als zou uw oom ernstig onder druk gezet zijn en ook na zijn overgave nog geïsoleerd zijn.

Gelet op het feit dat het veranderen van kamp van uw oom, een naar uw woorden bekend persoon (CGVS 3, p.13), mogelijk een belangrijke invloed had op uw eigen problemen, is het van groot belang om over hierover een correct beeld te hebben.

Er moet echter worden vastgesteld dat u tijdens de duur van de eerste twee gehoren bij het Commissariaat-generaal op geen enkel moment spontaan melding hebt gemaakt van het feit dat uw oom zou van kamp wisselde (van de rebellen naar de autoriteiten). Nochtans kan worden verwacht dat u dergelijke cruciaal element in uw asielrelaas spontaan zou vermelden.

Het feit dat u dit pas toegaf nadat u tijdens het gehoor werd geconfronteerd met objectieve informatie dat uw oom reeds in 2004 voor de autoriteiten ging werken, wijst erop dat u dit element - dat uw asielrelaas in een geheel ander daglicht stelt - hebt willen achterhouden.

Het belang hiervan wordt bovendien nog groter aangezien uit uw verklaring blijkt dat u na een mislukte aanhouding bij een algemene zuiveringsactie – geen arrestatie waarbij u het doel was – niets meer hebt meegemaakt tot aan uw vertrek uit de regio in september 2007 (CGVS 2, p.21), en dit terwijl uw echtgenote in Nesterovkaya bleef wonen en u dezelfde activiteiten bleef uitoefenen tot aan uw vertrek. Bovenstaande vaststellingen maken een correcter inschatting van de situatie echter niet mogelijk.

Er dient te worden besloten dat u door uw houding niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vast te stellen.”

Verzoekers stellen dat eerste verzoeker zich het jaar waarin zijn oom zich heeft overgegeven, niet kan herinneren gezien het een lange tijd geleden gebeurd is en hij de afgelopen jaren met vele moeilijkheden werd geconfronteerd. Hij formuleert dezelfde opmerking voor wat betreft het bompakket en voegt hieraan toe dat hij het verhaal heeft vernomen van zijn oom en dat bij het doorvertellen van een verhaal iedere persoon zijn eigen nuances en veronderstellingen toevoegt.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich opnieuw beperken tot het vergoelijken van hun vage en tegenstrijdige verklaringen zonder deze in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekers enkel verwijzen naar de moeilijkheden van de laatste jaren en wat het bompakket betreft, tevens naar het feit dat dit verhaal zou doorverteld zijn door de oom van eerste verzoeker met diens eigen nuances, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben (RvV, nr. 30 915 van 1 september 2009).

Bovendien merkt de Raad op dat verzoekers geen verklaring bieden voor de tegenstrijdigheid aangaande het bompakket.

Gezien de ernst van deze gebeurtenissen -die een kernelement van het asielrelaas uitmaken-, kan niet worden aanvaard dat de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verklaringen van eerste verzoeker enerzijds en de verklaringen van diens oom en de objectieve informatie waarover de commissaris-generaal beschikt anderzijds, louter zijn oorsprong vindt in het doorvertellen van het verhaal. Daarenboven bieden verzoekers geen verklaring voor de vaststelling van de commissaris-generaal dat eerste verzoeker tijdens de eerste twee verhoren geen melding maakte van het feit dat zijn oom van kamp gewisseld was.

De Raad onderschrijft derhalve bovenstaande motivering van de commissaris-generaal.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in 2007 de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Polen.

Verzoekers bevestigen dit in hun verzoekschrift van 21 augustus 2012 (zie p. 3, nr. 3.5).

Ze voeren aan (zie het verzoekschrift p. 4, nr. 3.5) dat ze in oktober 2009 Polen verlieten omdat eerste verzoeker er zich bedreigd voelde door K., ze dit land hebben verlaten en op 29 oktober 2009 asiel hebben aangevraagd in België.

Zo aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd in Polen, kunnen ze geen rechtstreeks belang doen gelden om hun vraag om subsidiaire bescherming nog door de Belgische overheden te laten onderzoeken, tenzij ze ten aanzien van Polen een vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kunnen doen gelden.

Aangaande de door verzoekers vermeende problemen in Polen stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen het volgende vast: *“U verklaarde dat jullie een dag na jullie aankomst in het opvangcentrum bedreigd werden door enkele Tsjetsjenen. Eén van hen zou eerst op de deur van de kamer van uw oom geklopt hebben en hem gevraagd hebben om mee naar buiten te komen. Daarna zou hij op uw deur geklopt hebben en ook u meegevraagd hebben. Vervolgens zouden u en uw oom meegenomen zijn naar een uithoek van het terrein en er bedreigd zijn.*

U verklaarde uitdrukkelijk dat zowel u als uw oom bedreigd werden. (CGVS 1, p.12)

Uw oom verklaarde voor het Commissariaat-generaal daarentegen dat dit voorval gebeurde ongeveer twee weken na jullie aankomst in het opvangcentrum. Volgens hem vroegen de Tsjetsjeense mannen alleen aan hem om mee naar buiten te gaan. Hij zou over de omheining hebben moeten klimmen en buiten het terrein met de Tsjetsjenen gepraat hebben. U en de zoon van uw oom zouden pas later, toen deze discussie luidruchtig was geworden, naar buiten zijn gekomen. (P. S.- CGVS, p.9-10)

Uw oom kon geen verklaring bieden voor deze sterk uiteenlopende verklaringen. (P. S.- CGVS, p.12-13)

Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid betreffende het moment waarop dit incident plaatsgevonden zou hebben, verklaarde uw oom dat het mogelijk een misverstand betrof met de tolk maar hij bleef bij zijn verklaringen.

Dit kan geenszins de tegenstrijdigheid opheffen.

Betreffende de tegenstrijdigheid in verband met wie er mee naar buiten genomen werd, bleef uw oom erbij dat u na hem naar buiten kwam, al opperde hij dat u misschien had bedoeld dat u niet lang na hem naar buiten kwam. Dit verklaart echter niet de discrepantie tussen zijn verklaring als zou u naar buiten

zijn gekomen omwille van het lawaai en uw stelling dat jullie samen naar buiten werden gebracht en samen bedreigd werden.

Deze tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielaanvraag.

U beweerde immers dat zowel u als uw oom in Polen bedreigd werden door mensen die voor Tsjetsjeens president K. (en dus ook voor Rusland) werken. Zij zouden jullie hebben willen dwingen om naar Tsjetsjenië terug te keren, volgens u om jullie daarna te arresteren of te doden. (CGVS 1, p.12, 13) Gelet op het feit dat de door u verklaarde vervolging in Tsjetsjenië van dezelfde actoren uit zou zijn gegaan, maakt dit incident integraal deel uit van uw vervolgingsproblemen.

De vastgestelde tegenstrijdigheden ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Verzoekers wijzen erop dat eerste verzoeker met bovenstaande tegenstrijdigheid niet geconfronteerd werd op het Commissariaat-generaal en aldus niet de mogelijkheid hadden om deze tegenstrijdigheid te verklaren.

Wat betreft het tijdstip van de bedreigingen in Polen, merkt eerste verzoeker op dat ze pas heel recent in het opvangcentrum waren aangekomen toen de Tsjetsjenen zowel zijn oom als hemzelf bedreiden. Hij laat gelden dat gezien het tijdsverloop, hij zijn hand niet in het vuur durft steken of het inderdaad de dag na hun aankomst was, maar stelt dat het alvast kort nadien was; hij volhardt dat hij eveneens bedreigd werd.

De Raad wijst verzoekers erop dat de commissaris-generaal niet verplicht is over te gaan tot dergelijke confrontatie; een beslissing van de commissaris-generaal kan gebaseerd zijn op elementen of tegenstrijdigheden waarmee de asielzoeker niet vooraf geconfronteerd werd. Geen enkele rechtsregel of rechtsbeginsel schrijft voor dat de commissaris-generaal verzoeker vooraf moet confronteren met dergelijke informatie (RvS 14 juni 2006, nr. 160.052, X).

Bovendien merkt de Raad op dat de in het verzoekschrift gegeven verklaring dat eerste verzoeker zich, gelet op het lange tijdsverloop, niet durft uit te spreken over het exacte moment van de bedreiging, niet afdoende is. De Raad herhaalt dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht vanuit een land waar hij reeds bescherming genoot, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben (RvV, nr. 30 915 van 1 september 2009).

Verzoekers slagen er bijgevolg niet in de vastgestelde tegenstrijdigheden te ontkrachten.

Hun relaas wordt ongeloofwaardig bevonden.

Er wordt dus niet aangenomen dat ze Polen dienden te verlaten uit vrees voor vervolging als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of om te ontkomen aan een reëel risico op het lopen van ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2 a) en b); ze maken geen gewag van een risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2 c).

Er zijn dan ook geen redenen voorhanden om aan verzoekers de vluchtelingenstatus te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen ten overstaan van Polen.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn.

Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op het Commissariaat-generaal, respectievelijk op 2 maart, 28 maart, 27 juni 2012 en 2 maart, 28 maart 2012, telkens afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal beheerst en telkens bijgestaan door een advocaat, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE